

INGEMANNNS VERDEN

Nu titte til hinanden

Nu titte til hinanden de favre blomster små,
de muntre fugle kalde på hverandre;
nu alle jordens børn deres øjne opslå,
nu sneglen med hus på ryg vil vandre.

Den kære Gud og skaber den mindste orm er nær:
han føder fugl og markens lilje klæder;
Dog menneskenes børn har han allermest kær,
Gud ånder på øjet, når det græder.

Guds søn var selv et barn, og på krybbestrå han lå,
hans vugge stod på jord foruden gænge.
Guds himmeriges fryd har han lovet de små
og blomster fra paradisetts enge.

Guds søn har os så kær, han er børnevenden stor,
han bærer barnet op til Gud på armen;
Han storm og hav betvang, da han vandred på jord,
men børnene leged ham ved barmen.

O du, som os velsigned og tog i favn de små,
en morgen se vi dig i Paradiset;
du lærte os til Gud vore øjne opslå,
evindeligt være du lovpriset!

B. S. Ingemann 1837 / C. E. F. Weyse 1837

I østen stiger solen op

I østen stiger solen op:
Den spreder guld på sky,
går over hav og bjergetop,
går over land og by.

Den kommer fra den favre kyst,
hvor paradiset lå;
den bringer lys og liv og lyst
til store og til små.

Den hilser os endnu så smukt
fra Edens morgenrød,
hvor træet stod med evig frugt,
hvor livets væld udflød,

Den hilser os fra lysets hjem,
hvor størst Guds lys oprandt
med stjernen over Bethlehem,
som østens vise fandt.

Og med Guds sol udgår fra øst
en himmelsk glans på jord,
et glimt fra Paradisets kyst,
hvor livets abild gror.

Og alle stjerner neje sig,
hvor østens sol går frem:
den synes dem hin stjerne lig,
der stod ved Bethlehem.

Du soles sol fra Bethlehem!
Hav tak og lov og pris
for hvert et glimt fra lysets hjem
og fra dit Paradis.

*B. S. Ingemann 1837 / C. E. F.
Weyse 1837*

Gud ske tak og lov!

Gud ske tak og lov!
Vi så dejligt sov!
barnet lå med varme kind på
puden.
Nu som fuglen frisk!
Rask som havets fisk!
Morgensolen titter gennem ruden.

Med hin glans fra sky
kom der lys i by,
kom der glimt af sol i alle sjæle.
Alle haner gol,
hilsed glad Guds sol,
alle vævre tunger små fik mæle.

Ej den mindste mus
savner tag og hus,
fattigst spurveunge har sin rede.
Ej den mindste fugl
savner ly og skjul,
vi skal heller ej om fristed lede.

Lystig hanen gol,
hilsed glad Guds sol,
for hver sjæl er lys og lyst
oprundet.
Nu, som fuglen frisk!
Rask som havets fisk!
Vi har kærligheds-asylet fundet.

*B. S. Ingemann 1837 / C. E. F.
Weyse 1837*

Bliv hos os,
når dagen hælder

Bliv hos os, når dagen hælder,
du kære Fader og Gud!

Bliv hos os, når mørket vælder
af nattens sluser ud!

Henspred over dal og høje
dit stjerne-klædebons flig,
så lukke vi trygt vort øje
og slumre sødt hos dig.

Bliv hos os, og vi vil drømme
om englebørnenes fred;
din Ånd gennem himmel-strømme
vil suse til os ned.

Og Kongen i livets rige
vil favne alle de små.

På englenes Himmel-stige
skal barnesjæle gå.

Bliv hos os, når dagen hælder,
du kære Fader og Gud!
og Paradis-lyset vælder
af nattens sluser ud.

*B. S. Ingemann 1838 / C. E. F.
Weyse 1838*

Der står et slot i vesterled

Der står et slot i vesterled,
tækket med gyldne skjolde;
did går hver aften solen ned
bag rosenskyernes volde.

Det slot blev ej med hænder gjort:
mageløst står det smykket;
fra jord til himmel når dets port;
Vorherre selv det har bygget.

Fra tusind tårne funkler guld,
porten skinner som ravet;
med strålestøtter underfuld
sig borgen spejler i havet.
Guds sol går i sit guldslet ind,
skinner i purpurklæder.
I rosensky på borgens tind
står lysets banner med hæder.

Solenglen svinger lysets flag,
vandrer til fjerne lande;
ham følger liv og lys og dag
bag nattens brusende vande.
Lig solen farer livet hen,
går til forklarings-kysten.
Med glans opdukker sol igen
fra Paradiset i østen.

*B. S. Ingemann 1838 / C. E. F.
Weyse 1838*